

Sygn. akt II CSK 251/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa J. H.

przeciwko S. R.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 23 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 23 października 2015r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na mającą występować w sprawie nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji oraz na oczywistą zasadność wniesionej skargi.

W aktach sprawy brak zawiadomienia Sądu Apelacyjnego o wypowiedzeniu przez powódkę pełnomocnictwa adwokatowi B.S. Nie ma także żadnego dowodu, że wypowiedzenie pełnomocnictwa zostało dokonane w dniu 24 sierpnia 2015 r., jak podaje powódka w skardze kasacyjnej. W świetle art. 94 § 1 k.p.c. oznacza to, że adwokat B.S. pozostawał należycie umocowany do reprezentowania powódki. Okoliczność, że działał on w imieniu powódki do zakończenia postępowania apelacyjnego oznacza, że nie można przyjąć, aby była ona pozbawiona możliwości obrony swych praw. W związku z tym postępowanie apelacyjne nie było dotknięte nieważnością (art. 379 pkt 2 i pkt 5 k.p.c.). Przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. nie jest więc spełniona.

Gdy chodzi z kolei o przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to w judykaturze Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane

w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Ze względu na ciężką sytuację materialną powódki Sąd Najwyższy zgodnie z art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. postanowił nie obciążać jej kosztami postępowania kasacyjnego.